

text **Víctor Raga**

dibuixos **Montse Español**

la tortuga setciències

Un huracà anomenat Otilia

Explora l'atmosfera amb el senyor Cantalombardi

animallibres

1

S'acosta una tempesta

Abans de conèixer el senyor Cantalombardi pensava que estava com una cabra. Alguna vegada me l'havia trobat per l'escala, amb els seus cabells esbullats, i se m'havia fet un nus a la gola. Què t'hi jugues que és un home llop o un menjacriatures?, pensava. Però després vaig canviar d'opinió. I tot per culpa de l'Helena, que sempre m'està ficant en problemes.

L'Helena va a la mateixa classe que jo. I a sobre viu al mateix edifici, de manera que he de jugar i fer els deures amb ella, tant si vull com si no, perquè la meva mare li fa molta gràcia. «És tan bonica i tan responsable», diu. Potser sí que és bonica i responsable, però una mica forassenyada també ho és. Sempre m'està pessigant les galtes, o fent-me pessigolles, i em diu coses per fer-me enrabiatar.

–Ai, Martí, però mira que ets reguapo. Vols ser el meu nòvio?

Coses així. I davant de la professora, dels companys, de la fornera, del primer que passa pel carrer. Tenim nou anys. Digueu-me si no n'hi ha per vomitar!

Però va ser gràcies a ella que vam conèixer el senyor Cantalombardi, i només per això no li clavo un parell de clatellades.

El vell Cantalombardi viu al pis de dalt, en un àtic amb una terrassa enorme. Ara està jubilat, però abans treballava de científic, o d'espia, o de professor, o de representant de formatges i xoriços, encara no ho sé ben bé.

El senyor Cantalombardi sap una pila de coses. Té l'àtic ple de trastos i d'aparells, fins i tot un hivernacle on guarda plantes per als seus experiments, plantes que tenen noms estranys com ara *julivert*, *camamilla* o *hortènsia*. És per tornar-se boig, de debò.

El cas és que l'Helena es va entossudir un dia a entrar a cal senyor Cantalombardi i mirar pel seu telescopi, però l'home ens va atrapar. I es va pensar que érem uns nois dolents que volíem destrossar-li la terrassa, perquè un individu el volia fer fora de casa i no parava de fer-li la punyeta. Però el vam

ajudar a desfer-se d'aquell mala peça i ens vam fer amics.

Des d'aquell dia podem pujar a la seva terrassa sempre que volem. No cal que truquem a la porta, ens despengem per l'escaleta que comunica el terrat de la finca amb l'àtic i prou.

I això és el que vaig fer ahir a la tarda. Quan hi vaig arribar, l'Helena i el senyor Cantalombardi ja estaven treballant a l'interior de l'hivernacle.

–Ah del vaixell, puc pujar? –vaig preguntar.

El senyor Cantalombardi va guaitar des de la caseta de vidre i va respondre:

–Ei, grumet d'aigua dolça, t'estàvem esperant.

No ens hem tornat bojós. L'àtic no és un vaixell, prou que ho sabem, i més que pujar a bord, el que fem és baixar-hi, però ens agrada

imaginar que la terrassa del senyor Cantalombardi és com un vaixell que navega enmig de la mar.

Al cel s'estaven acumulant uns quants núvols foscos. Feia una mica de fred, i em vaig haver de cordar la jaqueta abans de baixar. Al costat de l'escaleta, el senyor Cantalombardi havia instal·lat un aparell amb una fletxa i una mena de culleres que es movien gràcies a la força del vent.

Un instant després em vaig reunir amb l'Helena i el senyor Cantalombardi a l'interior de l'hivernacle. L'Helena estava trasplantant una planta i omplia el test de terra. Em va somriure i em va pessigar la galta.

–Ui, però que reguapo que estàs, Martí!
–va cridar com una lloca histèrica. I després va dir la frase típica per fer-me enrabiari:–
Vols ser el meu nòvio?

El senyor Cantalombardi va esclafir de riure. A ell li fan molta gràcia les brometes de l'Helena, però jo crec que la meva veïna estaria millor en un circ vestida de paller i amb un nas postís.

Em vaig netejar la cara de terra i vaig canviar de tema.

—He vist el trasto que ha col·locat allà dalt. Per a què serveix?

—És un penell, i ens indica la direcció del vent. El vent fa girar la fletxa en la seva direcció. Si canvia el vent, la fletxa també ho fa.

—Hi ha un penell al capdamunt del campanar —va dir l'Helena.

—Ah, sí, i la meva tieta en té un en forma d'un animal, un que té plomes i...

—Un pollastre?

—Que l'ha vist vostè, també, el penell de la meva tieta?

–No, però la majoria de penells tenen forma de...

En aquell moment va fer un cop de vent i l'aparell va començar a fer voltes sobre si mateix.

–I per a què serveixen les culleres de plàstic? –vaig preguntar.

–Ens indiquen la força del vent. Com més vent fa, la roda gira més ràpid. Es diu *anemòmetre*.

–*Mamòmetre*? És la primera vegada que ho sento.

–Anemòmetre, Martí –em va corregir l'Helena.

–I jo què he dit? Llestà, que ets una llesta!

–Estàs molt guapo quan t'enfades, ho saps? –va somriure ella, i em va acariciar la galta un altre cop.

